

זה התחיל בבגידה הגדולה עם קום המדינה

ההסדר מנין

התהום הזאת תבלע את כולנו, את המדינה שהקמנו, את החברה החופשית, את הדמוקרטיה הישראלית, את כל מי שיתעקש לחיות בארץ הזאת כאדם חופשי.

דיבריה הסתייגות שנאמרו בחציפה עלידי אישים דתיים אינם אלא דיבריישקר, דיברי צביעות מתחסרת. אמת אמר האיש שקרא לטרוויסטים, רוצחי הנשים והילדים, בנים יקרים.

האמת הפשוטה היא שכל ציבור המתנחלים, וכל המייסד הדתי המאורר גן, על רבניו הראשיים והזנבנים, מתייצבים בגלוי או בסתר מאחורי המחד תרת הרצחנית.

בעיניהם, זוהי ההתגשמות האמיתית של האידיאל העליון — מלכות ישראל מן היאור עד הפרת, גירוש הערבים מארץ ישראל והריגת כל המעו להתנגד, הריסת הרמוקרטיה הישראלית והקמת מדינת-הלכה בעזרת פלוגות-מוות ומחנות-דיכוי, מחיקת המיסגרים מעל פני הר- הבית והקמת בית-המיקדש, מילחמת גוג ומגוג, ובוא המשיח אחרי הריסת העולם במלחמה גרעינית.

נשי גושי-אמונים, ושאר החוגים המגנים על המחתרת והמחפים עליה, משתדלים בימים אלה להניח סביבה מסך סמיך של עשן, זוהי מערכת-כיוזב, שנועדה לגייס למען המח- תרת את דעת-הקהל הלאומנית הפרימיטיבית. בראש רשימת-הכיוזב עומדת ה- טענה כי הבחורים הטובים האלה לקחו, בספיהבל, את החוק בידיהם. מכיוון שהממשלה לא דאגה לביטחון המת- נחלים, נאלצו צעירים אלה להגן עליהם. על מישפחותיהם וילדיהם, באמצעים אחרים.

מי שקרא את חלף עם הרוח מכיר את הסיפור הזה. בני הדרום המובס הקימו את אירגון-הסתר שלהם, קרקלובסקילאן, כדי להגן, כביכול, על הנשים הלבות מפני הכושים, שהתירו כל רסן.

אולם ה-קרקלובסקילאן לא הוקם ולא פעל למען מטרה תמימה זו. הוא קם כדי להחזיר את הגלגל אחורה ולהשליט בארצות-הכרית את המוסר הגזעני של בעלייה-עבדים, שהובסו במלחמת- האזרחים.

כך גם מחתרת זו. היא לא לקחה את החוק בידיה, כי רצח חפים-מפשע אינו מעשה חוקי. הטענה כולה באה לעורר את הרושם שבעצם תפקיד הממשלה הוא לרצוח נערים מיידי-אנבים, להתנקש בחייהם של ראשי-הציבור הפלסטיני, לערור טבח במיכללה, להפציץ את המיסגרים והכנסיות.

התנגדות הציבור הפלסטיני להתנחלויות, שנשתלו בקירבו, ולא פעם על ארמתו, לא היתה בלתי-רצונית. הליפד: אחת המטרות האמיתיות של גושי-אמונים בעצם הקמתן של התנחלויות אלה היא דווקא לעורר התנגדות זו, להחריף את המצב, לגרום לאלימות הדדית גוברת ורולכת, כדי לטפס את האמתלה הדרושה לגירוש העם הפלסטיני מן הארץ.

באמצעות סיסמות כמו, לקחת את החוק בידים" או, להגן על הנשים והילדים" ניתן היה, איכשהו, להסביר ריחות על נערים ומתנחלים מיידי-אנבים. את הרצח במיכללה האיסלאמית ניתן להסביר כניקמת-דם על רצח בחורי-הישיבה, כדי להתרע. וכך גם את הנסיון לפוצץ את האוטובוסים. אלה הם מעשי-רצח תמימים, אך לפחות אין הם סותרים את טענת-הכיוזב.

אולם השקר מתגלה לעין, כאשר מדובר על הפעולות העיקריות של המחתרת — אותן שבוצעו ואותן שהם עמרו לבצען. ההתנקשות בחייהם של ראשי-הערים בשטחים הכבושים אינה קשורה בשום הרתעה או נקמה. זהו טרור פוליטי מן הסוג המובהק ביותר: הטלת אימה על ציבור שלם כדי להשיג מטרות פוליטיות. בי- מיקרה זה: גירוש מן הארץ.

הדבר בולט עוד יותר לגבי הפעולה שנועדה להיות גולת-החברות: השמדת המיסגרים שעל הריהבית. זהו מעשה פוליטי-דתי, הנובע מהשקפת-עולם משיחית מטורפת, ושאינו לו שום קשר שהוא עם, חוק בידים" ו-הבטחת (המשך בעמוד 66)

לוגיה הדתית, כפי שהדבורים נכנסו לסגר האריה של שימשון.

יתכן שוהו ההסבר הנכון. יתכן שלא. אך העובדה עצמה אינה נתונה בוויכוח: בן-גוריון מכר לדתיים את המקום האחד, שקבע את עתיד המדינה: בית-הספר.

זה 36 שנים יש כארץ רק ורם חינוכי אחד: הרתי.

יש ורם דתי רגיל, המכונה, ככלי, יש ורם אולטרה-דתי, המכונה, ממלכת-ידתי. יש ורם אולטרה-אולטרה-דתי, המכונה, עצמאי. ויש כל מיני תתי-ורמים גרועים עוד יותר.

הרבנים דרוקמן וולדמן בפתח בית-המעצר: כולם ביחד

מזה 36 שנים אין במדינה חינוך חופשי, חילוני, נאור, הומאניסטי, המחנך לחיים לאומיים בריאים בעולם ובלאומו, לחברה פתוחה, למדי- נה שבה הדת היא עניינו הפרטי של היחיד. מזה 36 שנה לומד כל ילד ישראלי שלהיות ישראלי נאמן פירושו להיות יהודי, וכי אין יהודי אלא יהודי דתי.

הוא לומר שיש עולם של ערכים, שכולו דתי, ושהשאר הוא ריקנות, זימה, סמים, גויים. שארם חילוני הוא אדם בלתי-שלם, פגום, נכה, מפני שרק יהודי דתי הוא יהודי שלם, אמיתי, זקוף- קומה.

אולם גם הדת היהודית, ששלטה במיסד הדתי, היתה פגה, בדיוק כמו האידיאולוגיה הציו- נית.

גם היא היתה — כפי שאמר הסוסר הדתי חיים באר — קליפה ריקה, ולתוך הקליפה הזאת חדרו, האחים היהודיים — כת הקנאים המשיחיים הרצחניים.

וקר של גושי-אמונים סיפר השבוע כטלי- וויזיה כי כימעט כל ראשי גושי-אמונים מנהיגי תנועת-התנחלות, ששמותיהם נקשרו לאחרונה עם כנופיית הטרור, הם בני שנתון אחד במסר חינוכי דתי אחד.

ולא כמיקרה. קו ישר מוביל מן הבגידה ההיסטורית של בן-גוריון ומיסלגתו אל החינוך הדתי, מן החינוך הדתי אל גוש אמר- נים" ומן הגוש אל המחבלים היהודיים. אין כאן פשלה, טעות, סטייה, תקלה קטנה בדרך. אין כאן דרך צדדית, שחסתפה אירשם מן הכניש הראשי ומובילה לתהום. זוהי דרך-המלך של ההתפתחות.

קואליציות עם העסקנים הדתיים. אך הניגוד הרעיוני העמוק נשאר בעינו.

לאומיות, מולדת, דמוקרטיה וחוק — מכאן, דת, הלכה, משיחיות — מכאן, ובאמצע — תהום שאין עליה גשר של ממש.

יגור זה היה צריך לבוא לידי ביטוי העליון עם הקמת המדינה.

זאת היתה צריכה להיות מדינה חילונית, על פי הרגם המערבי — המדינה שהרצל וייצמן וז'בוטינסקי חשבו וכתבו עליה. היתה צריכה להיות בה, כחוק, הפרדה גמורה בין המדינה והדת.

מחתרת הטרוריסטית היהודית נולדה לפני 36 שנים, כיום שבו מר דויד בן-גוריון לעסקנים הדתיים את החינוך הישראלי.

המדינה והמחתרת קמו בעת ובעונה אחת. הבגידה המנומנטלית של בן-גוריון, בגידתו בכל אשר האמין ורגל בו, היא שזרעה את זרע הפורענות. שאת שרי האבאשיים שלה אנחנו מתחילים לאכול היום.

מתחילים — כי זוהי רק ההתחלה. כל היתה, בעניין זה, אשליה לאיש.

ציונות והדת היו, מלכתחילה, רבר והיפוכו. אייבנים בנפש.

הרבנים ידעו זאת. עובדה היא — אף שכל מערכת-החינוך הישראלית מנסה להעלים זאת — שכל גדולי-התורה של הדור לחמו בבנימין זאב הרצל בשצף- קצף, כשפיהם יורק אש וקללות.

גם הרצל ויורשיו ידעו זאת. הרצל הציע לסגור את הרבנים בכת-הכנסת במדינה היהודית שתקום. זאב ז'בוטינסקי התיר לשרוף את גופתו. מכס נורדאו שנא את הדת, והיים וייצמן כו לה. כל אבות הציונות ראו בדת היהודית, במיקרה הטוב ביותר, מעין תחליף זמני ללאומיות. התיאוריה היתה: בגלות לא היתה ליהודים מולדת שתאחד אותם, וחסרו להם שאר הסמנים של חיים לאומיים אמיתיים, כמו שפה משותפת. בהעדר מלט מרבק כזה, מילאה הדת את החסר. ומכאן גם המסקנה המתבקשת מאליה: כאשר יהיו לנו חיים לאומיים אמיתיים, מולדת, מדינה, תיעלם הדת כבובה מלבד. מאליה היא תחזור ותהיה עניינם של יחידים, נשים זקנות וחלושי-רדפת.

כך למדתי בבית-הספר הציוני בארץ-ישראל, כשהייתי ילד בנהלל, היה שם צריך מטליפול, ובו בית-כנסת לזקנים. איש מן המתיישבים לא ביקר בו מעולם, הצעירים צחקו ממנו והתפארו שכל רפת כמושב מהודרת ממנו.

הדת נחשבה כארץ כשריד מן העבר, שיעלם מן העולם תוך דור אחד או שניים. תנועים שבהוגיה-הרעיון לא הסתפקו בכך ותבעו לפעול לקבורתה אלתר. הדת לא שמרה על היהודים בגטו, אומה עברית בריאה במולדתה אינה יכולה לקום אלא על חרובת הדת היהודית, שהיא אייבנים החיים הלאומיים ואייבת החיים במולדת, זאת היתה עדיין דעת הרוב הגדול של הישוב העברי בארץ, כאשר עשה בן-גוריון מה שעשה.

בן, עוד לפני כן נעשו פשרות, הרצל, העיתונאי החילוני בווינה הנאורה, רצה תחילה להקים את מדינת-היהודים בארצנו, ורק באירצון רב הסכים להקימה בארץ-ישראל, שנראתה לו בלתי-מתאימה כהחלט. מששכסם לכך, שוכנע שאפשר לנצל את התחושה הדתית של יהודים תמימים במיוחד-אירופה כדי להביאם לארץ.

במסיגרת פשרה זו גם הסכים להפוך את הטלית היהודית לרגל לאומי, במקום הרגל בעל שייבעת-הכובבים שהוא המצביא.

היה ברור לכל שזוהי פשרה טכסית בלבד, שבאה להקנות את עוקק ההתנגדות של הרבנים, ואולי גם כדי להילחם בסוציאליסטי-האנטי- ציוניים. אחריהם, בנדיצ'בסקי ואחרים כתבו הרבה על פשרה זו. לא היה בה כדי לטשטש את הניגוד התהומי בין ציונות הלאומית והדת.

כך נהגו גם יורשיו של הרצל. ז'בוטינסקי העלים את השנאה העמוקה שלו לדת, כאשר הקים את ההסתדרות הציונית החדשה, ושילם בה מסיפתיים לדתיים. המנהיגים האנטי-דתיים המובהקים של ארץ-ישראל העוברת הקימו